

olisiko siellä hikoja ryysyjä, sillä minä mielelläni pidän ukkoni kotona aina silloin kun hän työnetsinnäitä vaan joutaa. En löytänyt mitään liikaa tavaraa. Jumalan ilmaa siellä kyllä oli, kun aamusta asti oli sääkyvaatteet olleet aurinngossa ja ikkunat alvan auki, jotka sumun tullen vasta pistän kiinni, toisen kokonaan ja toisen puolitehen, jossa se saa olla aamuun saakka. Mitä muuhun tavaraan tulee, niin saisi sitä siellä "periruumassa" olla enempiäkin, että näkisi edes kumpiko on ukko ja kumpi akka, jos saattaisi itsensä unhottamaan.

Sitten lähdin tarkastamaan muita huoneita. Sama juttu. Olin toisena aamuna kuurautunut puolattani oikein suomaaliseen malliin vedellä ja salpualla, sillä "karpettia" ei ole. Sohva siellä oli ja kaksi tuolia. Ajattelin että ei näistä voi juuri mitään pois panna, jos ei oteta lukuun pikkua työtä leikkikaluja, jotka ovat: mustataulu, nukke, pieni pöytä ja tuoli, jotka hän kaikki järjestää stevasti nurkkaan. Ne ovat tulleet minullekin siksi rakkaita että en nitäkään halusta ulos tahdo työntää. Pyykkipäivinä katsotaan, ovatko nukat vaatteen pesun tarpeessa. Enpä siis usko, että ukkoni tarvitsee sentähden pois olla, että on liikaa tavaraa talossa.

Kyllähän se perheenäitiikin tykkää paremmin olla hauslassa kodissa kuin ikäläisessä ritapessässä, joka kylä pian sellaiseksi muodostuu, kun kaikista mahdottomista asioista alituisen naurisee syyttömille.

Annu.

Onnellinen avioliitto on vähempi mahdollista tänään kurlan järjestelmän aikana, valkakin siitä voidaan olla erimielisiä minkäläinen se onnellinen avioliitto sitten on. Kaikkia syytä onnettomuuteen emme tietenkään voi suoranaisesti siirtää yhteiskunnan syyksi. Voimme kai sanoa avioliiton siedettäväksi silloin kun aviopuolisot sopivat asiansa jokapäiväisessä pikutehtävissä ilman riehintää ja tappe- luita. Avioliitto on sellainen, että siinä kysytään tarmoa ja paljon har- kintakykyä. Hyvin usein syntyy sanasota vain siitä, että ei voida toisinaan tyydyttää jokapäiväisissä askareissa ja perhe-elämän käytöksessä.

Minkälaista oikean onneton elämä ilenee, sitä en minä voi kokemusten perusteella kuvaata, mutta sen minä varmaan tiedän, että toistensa oikeen ymmärtäminen on suuri asia. Tietämättömyys se siis tässäkin on suurin vihollinen. Tietämättömyys ennen avioliittoa ja sen jälkeen; teeskentely todellisen mieltänsä peitteleminen seurusteluajalla ja sitten huolettomaksi heittäytyminen kun kerran on avioliitto solmittu.

Sellainen teeskentely tietysti joutuu siitä, että puuttuu tietoa ja taitoa puhua asioita suoraksi ja näyttää paremmat ominaisuutensa samalla kun kaikki puutteellisuudetkin ovat peittelemättä.

EMMI RAATIKAINEN

XI.

Minun mieltäni on se, että ennen kaikkea täytyy yhdenvertaisuus vallita aviopuolisoiden välillä ja koittaa kummankin puolestaan ymmärtää toisiansa. Meidän miehemme yleensä, jotka raatavat itse kovassa työssä, eivät huomaa vaimojensa työtä ja toimia miksiäkään. Esim. kun vaimo koettaa parhaansa saadakseen miehelleen kaikki miellyttäväksi, kun hän tulee työstä kotiin, pitää hyvän huolen vaatteistaan, koittaa aina keittää maukasta ruokaa ja kaikinpuolin koettaa olla huomaavainen, hänen tarpeistaan ajatellen aina, että kun tämä tulisi tehdyksi nyt niin, että se olisi mieheksi miehelleni, vaan siitä huolimatta ei mies huomaa tätä vaimonsa hellää huolenpitoa, että tahtoisit myöskin puolestaan olla huomaavainen vaimoan kohtaan. Se varmaan vaimoa ilahduttaisi, jos tietäisi edes että hänen työlleen huomio ja arvo annetaan.

Toisinaan kun mies lähtee ulos, luvaten palata määrättyyn aikaan takaisin ja vaimo laittaa ruuan valmiiksi siksi määrättyksi ajaksi, mutta sattuukin niin että vaimo saa odottaa ruuan kanssa tunti, kak-

sikin. Tietysti vaimo sitä huomauttaa miehen tultua, sillä eihän se ruokakaan ole aina yhtä hyvää kuin vasta keitetty. Mies tavallisesti vastaa siihen, että mitäs se nyt on, jos sinun on pitänyt odottaa, eihän sinulla mihinkään kiirettä ole, j.m.s.

Tämä koskee kipeästi vaimoon, kun hän huomaa, että mies ei sen enempiä ajattele vaimoan ja hänen mukavuuttaan. (Johtunee kai siitä, että miehillä ei ole pienintäkään käsitystä taloustöiden laadusta ja vaikeudesta ja miten paljon voimia, huolta ja vaivaa ne kysyvät.—Toim.—Kylläpä ne miehet ovat tyhmiä.—Korj-lukija.) Jos miehellä olisi palvelija vaimonsa tilalla, niin varmaan koittaisi hän aina olla ruoka-afkana kotona, ettei palvelija "kuittaisi", sillä eihän palvelija pysy sellaisessa palkassa, missä isäntä ei pidä säännöllisyyttä syömänsänsä. Mutta vaimoparka on usein palvelijaa halvempi, sillä ei ole pelkoa, että vaimo yrittä helposti "kuittaa". Mikskä miehet, jotka ovat jo tietoisiakin joissakin asioissa, vielä ovat niin tietämättömiä näissä asioissa? Toivoisin että te aviomiehet hankkisitte tietoa tälläkin alalla, tulssitte enemmän huomaavaisiksi ja ajatteleviksi ja kohtelisitte vaimoanne ihmisinä.

Toveruudella FANNIE N. XII.

Tuo kysymys on niin monimutkainen kysymys nykyisen maailmanjär- jestyksen aikana, että siitä saa jättä sän onni melkein tykkäänään pois. Ei sitä onnellisuutta minua kohtaan ainakaan ole tullut, vaikka mieheni ei olekaan koskaan kuulunut niiden joukkoon, jotka humalalaisena esiintyvät ja rahapeleissä kulkevat. Mutta kun ummussa silmin, tietämättöminä avioliittoon mennään, lapsia lisääntyä vuosi vuoden perään, niin suuren lapsiluvun keskellä joutuu äiti mitä tukalampaan asemaan. Raskain taakka, jos se ilenee raskas isällekin, on äidillä suuressa perheessä, kun pitää hoitaa lapset pukineissa ja samalla hoitaa muu "huushollit", eikä terveys kestä ylenmääräisiä ponnisteluja. Aina on kipua jossakin jäsenessä. Usein käy niinkin, että jos kipujaan valittaa, niin saa mieheltänsä luvan "mennä vanhaan maahan", siinä kaikki lohdutus.

H. P. (Jatk.)

Vieläkin lasten kasvatuksesta

Kirj. Mary Ranta.

Olen nähnyt monen olevan eri mieltä kanssani lasten kasvatuskysymyksessä. Niinhän sitä sanotaan sananlaskussakin, että yhtä monta mieltä kuin on päätäkkin. Minä vaan olen vielä sitä meiltä, että meillä vanhemmilla ei ole oikeutta lyömisen ja pieksämisen muodossa kurittaa lapsia. Suomessa on jo kirkoistakin poistettu jalkapuu ja muut kuritusvehkeet, niin miksikä pitäisi meidän aina vaan käyttää tuota vanhaa ja rumaa lasten piiskaustapaa ja tukkapölyä. Minua vieläkin oikein karmii oma lapsuus- aikani, sillä se oli hyvin surullinen. Aina oli meitä lapsia varten vitsat ja muut kepit varattuna, jos vaan pienenkin "pahan" teki, niin sai sitä maistaa. Ja lapsena jo tein sen päätöksen, että jos minä joskus olen äiti, niin en varmaankaan lyö lapsiani. Se näytti niin kovin kamalalta, kun aina yhden sisaruksista piti olla surullisella mielellä, kun oli saanut vitsaa jostain lapsellisesta teosta, ja piiskattu aina uhkaifi, että odottakaapas kun tulen suureksi niin kyllä minä näytän.

Isä tapasi sanoa veljeni lapsista, että ne ovat kuin mustalaisia, kun niitä ei koskaan piiskata. Veli tuumaili vaan, että eipä hänestäkään ole tämän parempi tullut, vaikka on ainakin koettettu piiskata kylliksi vielä viidentoista vuotiaanakin.

Olen itse kuuden lapsen äiti ja aijon varmaan tulla toimeen ilman piiskaamista lapsiani. Kyllä ne saapi tottelemaan muutenkin kuin lyömällä. Eikähän niiden tarvitse olla kuin orjat tai rikolliset tuomiolla. Taitavat ne näyttää myöskin mustalaisilta, sillä hyvästi vallattomia ne ovat, mutta samaa ne sentään tottelevat, joka onkin pääasia minun kasvatusteorioissani.

Mitä ruokkimiseen tulee, niin meillä lapset syövät vain kerran päivässä. Aamulla ne alkavat ja illalla lopettavat. Ei minulla ole heille aina voileipää varattuna, enkä itse jouda heitä passata. On kylmää aamupuuroa ja vähän muita ruokia mitä voivat lämmittää ja vanhemmat lapset voivat auttaa nuorempia. Eihän se auttaminen häviö ole, mutta päivästä toiseen sitä sentään mennään. Oikein minua ajatuttaa se, että mitä me sillä tarkoitamme, jos annamme lapsille vain kolmasti päivässä ruokaa. Muistan itsekin kuinka olin pikkunyttonä tärkeä leivälle ja meijeripiimää särpelin oikein nautinnolla aterian välissä ja nytkin vanhana on oikein hyvä, että saan pureksimista useam- masti kuin kolmasti päivässä. Joskus kun en jouda tai ei ole tilaisuutta syödä kuin aamiainen aikaseen aamulla, tai ei ollenkaan aamiaista, niin sitten myöhemmin täytyy syödä että vatsaa pakottaa ja se ei ainakaan ole terveellistä.

Olin Suomessa palveluksessa sekä talonpojilla että herrasväel- lä, ja kummassakin oli lapsia sekä annettiin lapsille ruokaa aterian välissä, eikä siellä ollut omenia tarjolla, varsinkaan talonjusseilla. Ja siksi olenkin antanut lapsille syömistä aina silloin kun niillä on nälkä, koska ei se mielestäni ole muuta kuin turhaa kiusaamista, että kieltää lapsilta välipalat, kun emme itsekkään ole niitä nauttimatta.

(Tässä täytyy ensiksi sanoa, että "järki ho!" Ennenkuin läh- demme selittämään tätä lasten ruokkimiskysymystä, täytyy ni-

den, joille selitetään, varustautua järjellisesti punnitsemaan asiaa ja jättää kaikki tunnesyyt syrjään.

Ensiksi muutamia esimerkke- ja asian valaisemiseksi. Elävä kone ei voi jatkuvasti tehdä työ- tä väsymättä ja sitten kun se väsyä, ei se voi tehdä työtään niin hyvin kuin se voisi tehdä levänneenä. Tämän me työlläiset itsekin koekmuksesta tiedä- me.

Ihmisen vatsalla on vissi työ tehtävänä. Se työ on sulattaa ruoka, minkä me sinne syydä- me, erottaa siitä pois kaikki ros- ka ja siirtää ravinto ruumiiseen- me. Jos vatsaan työnnetään jotain alituisen, niin se ensiksikin vaikeuttaa ja häiritsee ruuan su- latustoimintaa ja toiseksi se vä- syyttää vatsan, kun sen pitää ali- tuisesti olla toiminnassa saa- matta tilaisuutta vähääkään le- vähtää välissä. Kolmanneksi, jos vatsa ei saa tilaisuutta tyhjetä koko päivänä, niin uusi ruoka sekoitettuna vanhan kanssa saa aikaan sen, että ruoka happanee vatsassa ja synnyttää kaasuja ja ajanoloon heikontuu ihmisen koko elimistö niin, että hän on pal- jon aktiivimpi tundeille kuin sel- lainen ihminen, jonka ruokkimi- sessä on ollut järki mukana.

Mutta ruokkimisessa on vielä toinenkin seikka, joka on tärkeä. Se on ruokien ravintoarvon tun- teminen. Ei se auta, jos syö vat- saan täyteen, jos ruoka ei sisällä tarpeeksi paljon ravintoaineita tyydyttämään ruumiin tarpeita. Siksiäpä äidin olisi tärkeä tietää minkälaista ja kuinka paljon ra- vintoa lapsi tarvitsee. Jos lapsi saa riittävän ravintomäärän, ei se tarvitse ruokaa useammin kuin kolme kertaa päivässä, kah- den ja puolen vuoden ikäisestä asti.

Olisi hyvä lukea tässä lehdessä julaisuu tohtori Harvey Wileyn kirjoitus lasten ruokkimisesta, jossa selitetään ruokien ravinto- arvoja. — Toim.)

Jotkut ovat sitä mieltä, että lapsia ei saa mitenkään kehua, sillä se muka kasvattaa lapsiin

(Jatkua kondensoidulla sivulla)

NAISTEN OSUUSKOTI, 2185—15th St., San Francisco. Telef. Market 3958.

NAISTEN OSUUSKOTI
2185—15th St.
SAN FRANCISCO, CAL.
Telefooni: Market 3958
SAN FRANCISCO

Juhannus-vieton

— toimeenpanee —

Juanitan Ompeluseura MATTILAN MAALLA

alkaan kello 10 aamupäivällä.

Kesäk.
24 p.

HYVÄ RAVINTOLA!
TANSSIA LÄMPIMEKSI

—Toimikunta.